

[Holstein.]

Traktatkommissionen, udnævnt af Handelsministeren, han er Medlem af Københavns Havnebestyrelse, han er Formand i Forretningsudvalget for Kronborg Museum, han er Medlem af Bestyrelsen for Sparekassen for København og Omegn, han har indtil Foraaret 1928 været Formand i Likvidationskomiteen for Diskonto- og Revisionsbanken, samtidig med at han sad i Tomandsudvalget. Nu er han Formand for Afviklingsafdelingen i Landmandsbanken, han er Formand for Tilsynsraadet i Handelshøjskolen, og han er Formand for Repræsentantskabet for „Dansk Købestævne“. Jeg skal ikke komme ind paa, hvor mange af disse Hverv der er lønnede Hverv, men jeg tror, at man let kan blive enig om, at det er uoverkommeligt at varetage Departementschefembedet paa behørig Maade, hvis man tillige skal varetage alle disse Hverv paa behørig Maade.

Med Hensyn til Landmandsbankens Afviklingskasse og Departementschefens Stilling som Formand for den vil jeg igen fremhæve, at der, saa vidt jeg har forstaaet, fra alle Sider i Finansudvalget — og med Rette, synes det mig — var Enighed om at misbillige, at Departementschefen i Handelsministeriet tillige havde Stillingen som Formand for Landmandsbankens Likvidationskasse, thi det vil jo medføre en Dobbeltstilling, hvor Departementschef Dalhoff som overordnet giver Instruktioner til sin underordnede, Dalhoff, Formand for Landmandsbankens Likvidationskasse, og hvor den underordnede Formand for Landmandsbankens Likvidationskasse, Dalhoff, gør Indstillinger til sin overordnede, Departementschef Dalhoff i Handelsministeriet. Det er, hvad man kunde kalde Proceduren: Dalhoff kontra Dalhoff med Dalhoff som øverste Instans. Det minder mig om den tyske Filosof Nietzsches versificerede Selvkritik, hvor han bruger følgende Udtryk: Mich selber zu mir selber zu verführen, Selbstlenker, Selbsthenker. Jeg maa jo ogsaa sige, at jeg, naar jeg ser alle de Hverv og ansete Stillinger, som Departementschef Dalhoff indtager, uvilkaarlig kommer til at tænke paa den ansete Bedsteborger, Søren Kierkegaard taler om i en af sine berømte Bøger, som havde en utrolig Mængde forskellige Hverv, som han varetog til Fuldkommenhed, som samtidig var værdig Familiefader med Ære, gemytlig og afholdt Selskabsmand, Skydebroder og Fuglekonge. Kort sagt, siger Kierkegaard, en Fandens Karl, der kan „baade—og“ og faar Tid til alt. Jeg er ganske enig med

dem, der mener, at moralsk Selvkontrol er en udmærket Ting, men jeg tror, at denne Form for forvaltningsretlig Selvkontrol er i Strid med de mest elementære statsforvaltningsmæssige Principper og ogsaa i Strid med de mest elementære Krav til Moralens i offentligretlige Forhold.

Jeg skal dernæst komme ind paa Spørgsmaalet om Dobbeltlønningerne til Embedsmændene henholdsvis i Tomandsudvalget og Tremandsudvalget. Honorarerne til Tremandsudvalget har det ærede Medlem Hr Stauning, paa hvis Foranstaltning dette Udvalg blev nedsat, saa vidt jeg forstaaer, ikke haft det fjerneste at gøre med. De er bestemt af det ærede Medlem Hr Slebsager som Handelsminister kort efter Ministeriet Madsen-Mygdals Tiltræden i December 1926, og de Honorarer, som Tremandsudvalget har oppebaaret, er baade i Tiden fra Nedsættelsen i Foraaret 1926 indtil Udgangen af 1926 og for hele Aaret 1927 fint og diskret og taktfuldt anbragt paa Landmandsbankens Regnskab, paa Omkostningskontoen paa Regnskabet for 1927 under en Post, som hedder: Udgifter til Embedsmandsudvalg, Bankraadsmedlemmer, Revision o. s. v. 125 000 Kr. Nu vil jeg gerne have Lov til at spørge den nuværende og den forhenværende Handelsminister, hvorledes det gaar med Tremandsudvalgets Honorarer for første Kvartal 1928, Januar, Februar og Marts 1928. Skal Honorarerne for dette Kvartal opføres paa samme Maade paa Landmandsbankens Omkostningskonto sammen med Lønninger til Bankraad, skjulte inde under Bankraadslønninger paa Landmandsbankens Regnskab for 1928, eller skulde det være tænkeligt, at disse Honorarer blev skjult paa en endnu bedre Maade, nemlig i Landmandsbankens Afviklingskasse som, om jeg saa maa sige, et daarligt Engagement? Jeg vil endvidere gerne spørge det ærede Medlem Hr. Slebsager, den tidligere Handelsminister, hvorledes det forholder sig med Honorarerne til Tomandsudvalget, for den tidligere Handelsminister udtalte jo her i Tinget under Finanslovens anden Behandling følgende:

„Der blev sagt“ — det havde jeg nemlig sagt — „at man i det Udvalg“ — det er Folketingets Udvalg — „som var nedsat“ — nemlig i Marts 1928 — „om en Ordning af Landmandsbankens Forhold, ønskede Oplysninger om disse Honorarer, og det er rigtigt, at der i et af Udvalgets sidste Møder forespurgtes om disse Honorarer. Jeg havde dertil kun at sige, at Honorarerne ikke var fastsat, hvilket de den Gang heller ikke